

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 10.
Sâmbătă 15 Maiu 1935.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Samarineanca.

Samaria era una din provinciile Palestinei; era chiar la mijloc între Iudeia și Galileia așa încât căile de comunicație între aceste două provincii trebuiau să treacă neapărat prin Samaria. Din anumite pricini Samaritenii se desbinară de ceilalți Iudei; nu luau parte la sărbători în biserica din Ierusalim, nu recunoșteau Testamentul Vechiu în întregime, ba chiar urau de moarte pe frații lor.

Mântuitorul trecând odată prin Samaria în drum spre Galileia, obosit de călătorie și însetat se opri la fântâna lui Iacob în Sichar. În Evanghelie se povestește în amănunte convorbirea lui Isus cu femeia aceasta din Samaria.

Din toată această convorbire se desprinde un mare adevăr și o importantă regulă de viață evlavioasă. Femeia samariteană își datorește întoarcerea de-pe calea păcatului, unei mici întâmplări; întâlnirea la fântână cu Isus pe care la început, nu-l cunoștea. Dacă scăpa acest moment hotărâtor pentru sufletul ei nu își mai putea obține mântuirea. În viața aproape a tuturor sfinților găsim aceste mici întâmplări cum le spune lumea, dar prevăzute și hotărâte de Dumnezeu. Din aceste a ieșit șirul lung de fapte bune și virtuți, statornicia în slujba lui Dumnezeu până în sfârșit. Unii au ascultat o predică alții la vederea unui prieten mort; alții o boală, alții o desamăgire în viață. De multe ori un fapt aproape nebăgat în seamă a dat prilej unei convertiri desăvârșite. Un tânăr intră odată în biserică așa mai mult din curiozitate, era tocmai în timpul predicii. Se predica despre iad și la cuvintele: „Oh! veșnicie care nu te mai sfârșești” simți un puternic fior, se hotări să se lapede de viața lumească de până atunci, intră în mănăstire și trăi o viață austeră ca model de virtute. Din lucruri mici se nasc cele mari întocmai ca și stejarul falnic dintr'o ghindă așa de mică. Din un lucru bun se nasc altele bune tot mai multe și mai desăvârșite. La fel dintr'un rău mic provin rele și vicii foarte mari ce sfârșesc în prăpastie. Istoria e plină de acest fel de mici întâmplări, cari au determinat evenimente cu urmări ce au schimbat fața lumii.

Toată vieța noastră cu toate faptele ei e prevăzută de Dumnezeu și fiecare om are un anumit rost în planul lui Dumnezeu de a mântui lumea. În credința creștină nu există întâmplare, soartă oarbă, cum credeau păgânii. Dumnezeu a dispus pentru fiecare om un moment hotărâtor un fel de probă de care atarnă mântuirea sau osânda lui. Aceasta însemnează „a cunoaște vremea cercetării” cum vorbește Domnul Isus Hristos Ierusalimului împietrit. Nimeni nu poate ști de ce fel de faptă a legat Dumnezeu mântuirea noastră, faptă în aparență poate neînsemnată. Deci trebuie să fim foarte atenți la toate faptele noastre cât de mici căci: „cel ce nu bagă seama de cele mici, pe încetul va cădea” spune sfânta scriptură.

In sacristia unui paroh sfânt.

Intr'o zi, Parohul din Ars, văzu intrând în sacristia bisericii sale, un personaj în care cu ușurință puteai recunoaște, după aierul ce-l avea, după ținută și după limbaj, pe omul din lumea mare. Necunoscutul se apropie cu respect și omul lui Dumnezeu (parohul), crezând că-i ghicește gândul, îi arată cu mâna micul scăuneș pe care avea obiceiul să îngenuncheze penitenții săi.

— „Cinstite Părinte”, se grăbi să zică omul cel cu frumoase maniere care înțelese deabinele ce înseamnă acel gest, — „eu nu vreau să mă mărturisesc, eu viu să discut cu dumneavoastră”.

— Oh! prietene dragă, ai nimerit-o foarte prost; eu nu știu să discut... dumneata ai trebuință de vre-o mângâiere, așează-te acolo (degetul său indica cumplitul scăuneș) și crede-mă mulți alții înaintea dumitale s'au așezat pe el și nu s'au căit pentru acest lucru”.

— „Dar, cinstite părinte, am avut deja onoarea să vă spun că nu venii să mă spovedesc și asta pentru o considerație decisivă: anume aceea că eu nu am credință. Nu mai cred în spovedanie cum nu cred nimic din celealalte lucruri ale religiei”.

— Nu ai credință, prietene dragă? Oh! cât te compățimesc! D-ta trăești în întunec... Un copil mic știe din catechismul său mai mult decât D-ta, despre aceste lucruri. Mă socoteam a fi foarte ignorant; dar matale ești mai ignorant decât mine... Nu ai credință? Ei bine! ascultă: așează-te acolo; am să-ți ascult mărturisirea. Când vei fi spovedit, vei crede toate ca și mine.

— „Dar, cinstite Părinte, asta nui nici mai mult nici mai puțin decât o comedie pe care mă sfătuiesti s'o joc cu Domnia Ta.

— Ți-o spun: așează-te acolo!

Convingerea, blândețea, tonul de autoritate temperat de gingășia cu care aceste vorbe au fost repetite, făcură că acest om se găsi în genunchi deabinele și aproape fără voia lui. Făcu semnul crucii pe care nu l-a făcut de multă vreme și începu să-și recunoască păcatele, — Se ridică nu numai mângâiat dar crezând cud esăvășire, convingându-se astfel că spre a ajunge la credință, cea mai scurtă cale și în acelaș timp cea mai sigură este să implinești lucrările pe cari aciastă credință le cere, după cuvântul veșnic al stăpânului: Cel ce face adevărul, vine la lumină (Io. X. 21).

(Esprit du curé b'Ars par A. MONNIN. — trad. TEHAȘI)

Aproape de Sihar...

... era fântâna patriarhului Iacob. Odată, ostenit de drum, Isus prorocește lângă ea. Ucenicii se duc în cetate să agonisească hrana de care nici acești drumeți sfinți nu se puteau dispensa. Sosește în vremea asta, o muiere de-a locului. Isus cu dumnezeirea sa citește în inima ei și cu glas tare în cartea vieții ei trecute. Femeia rămâne surprinsă și înțelege că are în față un om excepțional: "... vâz că proroc ești". Ii cere ajutor rugându-l să-i spună unde trebuie să se închine lui Dumnezeu. Hristos o luminează, o transformă, o sfințește și face din ea un apostol râvnic. Iși lasă vadra pe loc și aleargă în cetate să cheme pe locuitorii ei: "Veniți și vedeți pe omul care mi-a spus" că mi cunoaște dezordinea vieții: pe Mesia. — Noi aflatu-l-am oare cu adevărat pe Isus? Vom răspunde: "firește!" — "Intrebarea e inutilă de vreme ce suntem botezați, avem instrucție creștinească și în răstimpuri ne abatem pela casa de întrunire a creștinilor: Biserica. Dovadă sigură e apoi gestul crucii care ne legitimează de adepți ai Răstignitului Isus". Totuși eu înclin să cred că nu l-am aflat de-a binole. Fiindcă nu poți spune că ai aflat cu adevărat un lucru ori o persoană pe care n'o cunoști cum se cade să fie cunoscută. Mărturisirea noastră de creștini a multora are înțelesul acesta: a existat pe vremuri Isus, Omul — Dumnezeu — Pecând puterea sfinților vestea altcum pe Mesia: Există Hristos!

Hristos tronează în cer: supuneți-vă și-l serviți cu râvnă. Veghiați pe altar în stare smerită: adorați-l! cercetați-l, implcați ajutorul lui. — Iubiți frați, rogu-vă, faceți socoteala sferturilor de ceas pietrecute în conversație cu Abandonatul depe altar. Conversație directă, susținută singur de credința că El e-acolo și ne vrea lângă El. In cifra acestor adorații veți găsi gradul devotamentului ce-l aveți pentru El. De puteți prezenta un asemenea cont totalizat atunci nu vă rămâne decât să alergați răspândind împrejur chemarea caldă: "Veniți și vedeți". Atunci și numai atunci l-ați aflat cu adevărat pe cel ce dă apă vie pentru viața de veci. — Amin.

(TEHAȘ)

Despre convorbirea intimă a lui Hristos cu sufletul credincios.

Auzi-voi cuvântul Domnului, care vorbește în inima mea. (Ps. 84, 9).

Ferice de sufletul, care aude pe Domnul vorbind în lăuntru său și care primește din gura Lui cuvântul mângâierii!

Ferice de urechile care ascultă șoaptele cuvântului dumnezeesc și nu iau în vorbele lingușitoare ale lumii!

Ferice înc'odată de urechile, cari nu ascultă glasul ce răsună din afară, ci ascultă adevărul care-i instruieste sufletul pe dinăuntru!

Ferice de ochii care sunt închiși față de cele din afară și sunt îndreptați către cele lăuntrice!

Fericiți sunt cei cari pătrund în adâncul sufletului lor, dându-și osteneală zi

(din „Imitațiunea lui Hristos”. Cartea III. Cap 1.) de TOMA de KEMPIS.

Măudria e locul cel mai sensibil din inimă; puțin să-l atingi și durerea ne face să scoatem țipet de mari.

cu zi să priceapă cât mai mult tainele cerești.

Fericiți sunt cei care-și dau silința a se gândi numai la Dumnezeu, rupând orice legătură cu lumea.

Gândește-te bine la toate acestea, scumpul meu suflet, și închide ușa poftelor trupești, pentru ca să poți auzi ce-ți vorbește Domnul.

Iată ce-ți grăiește Iubitul tău: „Eu sunt mântuirea ta” (Pr. 34, 3), pacea și viața ta.

Fii totdeauna lângă mine și vei afla pacea.

Ce sunt oare cele vremelnice, dacă nu niște ispite deșarte? Și ce ți foloseșc toate creaturile, dacă vei fi lipsit de Creator?

De aceea leapădă-te de toate și silește-te a fi plăcut și credincios Creatorului tău, pentru ca să poți ajunge la adevărata fericire!

BOURDALOUE

Te ador Isuse...

(Sf. Toma de Aquino)

Te ador Isuse, Dumnezeu ascuns
În această taină, nouă nepătruns;
Inima mea 'ntreagă, Ție Ți-o jertfesc,
Când sub vălul păinii dornic te privesc.

Simjurilor mele Tu le ești ascuns
Singură ctedința taina Ți-a pătruns,
Cred tot ce mi-ai spus Tu, Fiule 'ntrupat,
Căci Tu ești Cuvântul cel adevărat.

S'ascundea pe cruce ce-i Dumnezeesc,
Iar aici s'ascunde și ce-i omenesc.
Cred că ești de față. Om și Dumnezeu,
Mângăierea dulce-a sufletului meu.

Ranele-ți ca Toma, Doamne nu le văd,
Dar ca și el, Domn și Dumnezeu te cred,
Dă-mi credință vie, dă-mi ca să sperez,
Și'n iubire-aprinsă Ție să-ți urmez,

Taină de-amintire-a morții Domnului,
Pâine de viață ești Tu omului,
Fii și mie pururi dulce nutremânt,
Singura-mi dulceață pe acest pământ.

O Isuse bune, Miel însângerat,
Spală al meu suflet de orice păcat.
Căci din al Tău sânge chiar și-un singur strop,
Poate ca să spele al relelor potop.

O Isuse Doamne, tainic Dumnezeu,
Împlinește-mi dorul sufletului meu:
Fă să cadă vălul depe fața Ta,
Și'n vecia 'ntreagă să te pot vedea.

Nici o nădejde.

Ceea ce e mai îngrozitor în iad, e durata. Citiți această inscripție: „La porțile iadului lăsați orice nădejde”. Cel osândit arde în veci... Acest adevăr a făcut să tremure cei mai mari sfinți. Vor trece atâtea mii de ani câte frunze sunt pe copaci, picături de apă în râuri și în mări, atomi în aer, fire de nisip pe malurile mărilor... și trecând acești ani... rămâne veșnicia. Na trecut nici jumătate din veșnicie, nici a suta parte,

nici a milioanea parte... Ea ține și reînțepe încă odată pe atâtea, de o mie de ori mai mult... de o mie de milioane de ori mai mult... și trecând acest timp n'a trecut jumătate din veșnicie, nici o sutime, nici a milioanea parte!... Osândiții au ars până acum ști chinul lor nu a făcut altceva decât să înceapă din nou!... O taina tainelor! o spaima spaimelor! o veșnicie, cine va putea să te înțeleagă?...

(bin meditațiunile asupra păcatului.)

Răspuns necredinciosului.

Religia e treaba preoților, noi n'avem vreme să ne ocupăm de dânsa.

Răspuns: Împărăția cerurilor cu fericirea cea veșnică este numai pentru preoți, voi n'aveți ce căuta acolo

Dacă n'aveți vreme să vă ocupați de religie și o lăsați toată în seama preoților ca și cum numai ei ar trebui să se ocupe de dânsa, atunci sunteți perduți. Preoții au sarcina de a predica adevărurile descoperite de Dumnezeu și de a îndemna pe oameni să păstreze legea Lui.

Aceasta, da, este treaba preoților, dar mai departe este treaba oamenilor dacă vreau să ajungă la fericirea cea veșnică.

Mântuitorul a însărcinat pe Apostoli să predice Evanghelia la toată făptura, dar a mai adăugat că numai aceia cari vor crede cele predicat de dânsii și vor păstra toate cele poruncite se vor mântui, adică vor ajunge la fericire, „Mergeți așa dar, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păstreze toate cele ce v'am poruncit eu vouă”. (Mat. 28, 19-20) Iar la sf. Luca (Cap. 16, 15-16) avem: „Și le-a zis lor (Apostolilor): „Mergeți în lumea toată, predicați Evanghelia la toată făptura Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede, va fi osândit”.

(din rev. „Viața”) P. IOSIF TĂLMĂCEL.

Informațiuni.

Duminecă, 26 Mai, la orele 8 dimineața în biserica Catedrală se va sluji sf. Liturghie de către P. S. Sa Episcopul Iuliu; la această sf. Liturghie P. S. Sa va cumineca pe copiii cari se cuminecă pentru primadață, dela Șc. primare din localitate. Tot în ziua aceasta la orele 3 d. m. va fi o

serbare școlară la Șc. primară No. 2 (pe Calea Reg. Ferdinand) la care va lua parte și P. S. Sa Episcopul Iuliu.

Până la Ispas, în fiecare Marți, Mercuri și Vineri la orele 5 d. m. se face slujba „Jertării cele mari”, care se începe la biserica Bob, apoi se continuă la biserica Universității și se sfârșește la biserica Catedrală.

Tip. Diecezană Cluj.

Red. resp. Pr. V. Chindriș.

CENZURAT.